

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ioannis Evsebii Nierembergii Madritensis Ex Societate
lesv De Adoratione In Spiritv Et Veritate Libri Qvatvor**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiæ, 1631

Cap. IX. De ardenti desiderio seruientium Deo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46187)

CAPVT IX.

De ardenti desiderio seruientium Deo.

NON est iustum desideres exiguè, ô pusillanimis spiritus, quod summum bonum est. Gratia & natura forores sunt: eundem auctorem & patrem Deum habent. Si desiderare non discis à IESV tuo, qui desiderio desiderauit pati pro te, vt te pudeat non desiderare ardentissime gaudere cum illo; disce à rebus naturalibus, quomodo concupiscas cœlestia. Natura nullum concedit alicui rei bonum, nisi eius præcesserit magnus appetitus: ita nisi ardens desiderium ex gratiâ etiam præcedat, non consequeris donum magnæ virtutis. Res naturales plus optant, quàm consequuntur: ignis cum ascendit sursum, nil magis appetit quàm contingere cælum; & tamè illuc non peruenit: sed cupiditas illa nimia opus fuit, vt in locum perueniret sublimè. Saxum cum decidit, desiderat descendere vsque ad cor terræ; & tamen permanet in eius superficie. Quam ardentissimam affectionem ingessit etiam brutis erga fetus: vacca, absente vitulo, mugit & clamat, & illuc, vbi putat esse, regreditur vt primum potest. Animalia, quæ timida aut imbecillia sunt, amor prolis armat, irritat & ferocia reddit: hoc ve-

52 IO. EVSEBII NIEREMBERGII
hemens desiderium necessarium fuit ad vincendam difficultatem procurandæ sobolis. Res summè difficilis est, perfecta virtus & unio cum Deo: quomodo difficultatem poteris vincere, nisi summè desideres? Appetitus naturalis est dispositio ad perfectionem naturalem: sic cupiditas magna & supernaturalis præparat ad perfectionem supernaturalem, & ad suscipienda plura dona Dei, & maiorem gratiam. Auaris & mercatoribus, qui plurimum auidi sunt, comparavit Christus eos qui quærunt Regnum Dei; ac beatos prædicavit, qui esuriunt & sitiunt iustitiam, duos ardentissimos appetitus vni rei copulans. Nullus est modus in desiderio placendi Deo; nullum est medium nec modus, nisi semper absque modo & interruptione, & infatigabiliter optare & amplecti crucem, & numquam esse saturum patiendi. Sic intento & omnimodo animo debes seruire Deo: nam alioqui non rectè seruias: tota enim illa voluntas requiritur, vt non deficias præ difficultatibus, nec omnes adhuc vires possibiles possent satisfacere particulæ diuinæ infinitatis.

Deus infinitus est: vide tu pusillanimis, quomodo audes limitare desideria tua. Hæc bona caduca desiderantur centies & millies, plusquam petunt & merentur desiderari, &
tamen

tamen non obtinentur. Deus immensus & infinitus, cum deberet desiderari plusquam infinite; quomodo tam languide & remisse ad illum aspiras, & sine æstu desideriorum indigne vis possidere? Excita te, & pudeat non desiderasse illum, plusquam alius homo desideravit bonum creatum; imò plusquam alia creatura desideravit Deum ipsum. Vehementissimum desiderium, clavis aurea est Regni cælorum, & totius profectus. Sicut enim sine desiderio nihil fit; ita sine ardentissimo desiderio difficillimum omnium perfici, & obtineri nequit. Gaudia terrena ut obtineantur, requirunt pro pretio sui multò maiora desideria, quàm valeant, ut possint comprehendere & haberi vincendo difficultates consecutionis: quantus pudor est ad gaudium æternum infinitatis diuinæ intendere tantò minori affectu, quàm illud valet, & petit, & tu potes?

Da mihi, Domine, qui coarctabar usquequò in tuo cruore fuso baptizareris, præ magnitudine desiderij patiendi pro me, ut te desiderem. Quid mihi debet esse in cælo & in terrâ nisi tu Deus, & amator mei; & post te, nisi solum pati pro te, & tecum? Ardentissima pœnitentia, & debitus bonitati infinitæ amor est, cum pro leuissimo peccato veniali vellem pati, quantum in me est, per

54 IO. EVSEBII NIEREMBERGII
infinitos annos inferni supplicia , etiã me
aliqua creatura illud committeret: quantum,
Domine, deberem desiderare pro meo pro-
fectu, & ne committerem ego illud? & tam
parum nihilominus sollicitor pro gloriã tuã.
Nihil aliud deberem facere, nisi votis, preci-
bus, suspiriis, lacrymis, ad hoc anhelare; &
cũ re nihil magni efficere possim, compa-
ratione magnitudinis tuã, desiderio curare
excedere imbecillitatem meam, & supplere
paupertatem propriam.

CAPVT X.

De contemptu & recessu mundi.

NON solũ tristitia mundi, sed & gaudia
luctuosum & noxium finem habent: ac
in virtutis viã non solũ lætitia, sed mœror
ipse & tristitia gaudium summum continent,
& obtinent. Quid tristaris & tepefis in viã
spiritus? Cum magno tuo periculo diligis, si
quidquam mundi amas: imò tua optas peri-
cula, vbi adhuc ipsa bona quæ pretiat, sunt
mala, & corrupta, & te corrumpentia. Si
modicum fermenti totam massam corrup-
pit: quid illi sanum & azymum erit, qui
mundo miscetur, vbi tota massa corrupta, &
fermentum est; vbi solũ boni putantur
qui sunt mali, & mali sunt plurimi? Qui se-
mel